

פרק ראשון - אות מצוקה

שבו אני משועמם מאוד!

הוא עדין לא השיג נקמה אבל הוא ישיג את נקמתו על אימו המתה. "אה ספר משעמם" סגרתי את הספר. הסתכלתי בחדר בפינה, שם נמצאה המזרקה. המזרקה היא מתנה מאבא שלי, הוא הבטיח שיוכל לדבר איתי במזרקה ולהודיע לי כשיש סכנה או משהו. על השידה ליד המיטה שלי היתה החרב שלי, אנקולומוס - נחשול. את החרב אנקולומוס קיבלתי ב"טיול" שלי לפני שנה, שבו התיש (תכנית הוא היה קנטאור) הוביל אותי ויחד הבסנו את גאיה, אלת האדמה המרושעת. כמה חודשים מאוחר יותר אבא שלי נתן לי את המזרקה, אבל חוץ מזה, לא קרה מאז ועד היום שום דבר מיוחד. עכשיו החופש ואין הרבה מה לעשות. אמא יצאה היום לטפל בכמה ענייני עבודה אז אני בבית. בדיוק כשהתלבטתי איזה ספר לקרוא במזרקה יצא אור וההודעה זהרה באור כחול:

יש סכנה, אתה בסכנה וגם עוד צאצא חזק שהוא בסכנה מפלצות תוקפות אותו הגן עליו!

הייתי בהלם: חודשים שלא קורה שום דבר ואז פתאום הודעה. רציתי לעזור אבל לא ידעתי איפה זה. שאלתי את המזרקה: איפה קורה האירוע הזה?

המזרקה השיבה:

בבית הספר "הנקובי משיגן לספורט ולחשבון" במרחק שלושה רחובות מכאן!

לקחתי את אנקולומוס ויצאתי לרחוב. רצתי במהירות, פניתי עד שראיתי את בית הספר. השער היה פתוח, אז נכנסתי. שמעתי קולות רמים מאולם הספורט אז נכנסתי לשם. במקום שררה מהומה תהומית: שלושה כלבים ענקיים, כלבי מסטיף חירבו את אולם הספורט. המאמן נחר בפינה. כלבי המסטיף התקדמו אל נער אחד בערך בגילי שנראה מבוהל. כל שאר הנערים הביטו בכלבים כיאילו הם כלבים רגילים ולא נראים רצחניים. שערתי שהילד המבוהל הוא החצוי כי הוא היחיד, חוץ ממני שראה באמת את המפלצות האלה. הסתערתי ושיספתי אחת מהן בשניות לאבק ובשניה תקעתי את חרבי חזק והיא נהמה. השלישית הסתערה עלי וריתקה אותי לרצפה, ניסיתי לחפש מקור מים שיכול לעזור לי וראיתי מזרקה (למה יש מזרקה באולם הספורט הילדים עוצרים לשתות באמצע השיעור?) ריכזתי את המים שיבואו לעזור לי. **טראח!** זרם מים הותח בכלבה והיא הועפה הצידה. זרקתי את החרב שלי והשתמשתי בגל מים

כדי לחוון את הפגיעה. זה פגע והכלבה איבדה רגל. השתמשתי במים לדחוף אותה הצידה על חברתה הכלבה, ואז תקעתי את החרב בראש של שתיהן והן התפוררו לאבק צהוב. הנער עמד מופתע למחזה הזה. הוא רעד קלות ואז דיבר: "אני הוזה או מה?" אמרתי: "זה לא חשוב, רק תרוץ. אני עצמי לא ידעתי מפני מה לברוח, אבל ידעתי שצריך. הנער היה מופתע אבל רץ אחרי. קווייתי שהוא החצוי שאבי שלח לי להציל כי אם לא החצוי האמיתי לא ישרוד. אבל בכל זאת לא היו לי ספקות כי המפלצות תקפו רק אותו והוא כנראה היחיד מכל הנערים שהיו שם שהביט בנעשה בצורה המומה, כי רק חצויים רואים איך באמת נראות מפלצות. פרצתי את דלת אולם הספורט ורצתי אל דלת בית הספר, שלמזלי לא היתה כל כך רחוקה מהכנסיה של אולם הספורט. בדיוק כשיצאנו מהבית ספר ורצנו אל סמטה צדדית, ראינו את הבית ספר קורס ובווער. היה לי דה ז'ה וו מהפעם הקודמת שהמבנה קורס. כל מבנה שאני בו קורס בגלל מפלצות?! "עקוב אחרי!!", אמרתי לילד. רצתי אל הבית שלי עליתי אל המדרגות והתיישבתי על הספה מצפה להוראות מהמזרקה. הילד, שלא פצה פיו במשך כל הריצה לבית שלי התחיל לדבר. "מה זה היו הכלבים האלה, איך שיספת אותם?, למה הם הפכו לאבק?, מישהו רודף אחרינו?, איך ידעת לבוא להציל אותי?, למה הכלבים תקפו רק אותי ומי אתה לעזל בכלל?" "בוא אני אעשה לך סדר", אמרתי "הכלבים שתקפו אותך היו כלבי שאול, כלבים ענקיים שמשרתים מישהו. הם תקפו רק אותך מכיוון שאתה כמוני - אתה חצוי. את החרב שבעזרת שיספתי אותם קיבלתי מידיד". "איפה הידיד הזה?", שאל. "הוא מת", השבתי. המשכנו לרוץ בשתיקה עד שהגענו הביתה. עליתי לחדר וישבתי על המיטה עם הילד וצפיתי על המזרקה, לראות עם יש הודעות. המזרקה התחילה לזהור ושלחה הודעה:

אויב חזק מאוד רוצה נקמה. הוא שלח שליחים להרג. הוא לא יעצור עד ששיגי את מטרתו - נקמה!

קצת הייתי בהלם, ועם זאת גם הבנתי מישהו בעל כוח, כנראה מי ששלח את הכלבים האלה רוצה נקמה ממישהוא.